

บทที่ 3

เรื่องไม่ลับ แต่คนรุ่นหลังไม่รู้ (ที่น้ำองุ่นคุยกับปู่ผง)

ปู่ผง มีแก้วน้อย

ปู่ผงหลัง:

เป็นหนึ่งในอุปัชฌาย์ที่ใกล้ชิดหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และมีศักดิ์เป็นน้องชายหลวงปู่ เพราะพ่อปู่ผงเป็นโยม่น้ำของหลวงปู่

ปัจจุบัน:

ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ 90 ปี

นางอุ้น สุขเจริญ

ปุมหลัง:

มีศักดิ์เป็นหลานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะทวดของ
นางอุ้นเป็นพี่สาวของโยมแม่หลวงปู่

ปัจจุบัน:

อายุ 67 ปี อยู่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

การตายของมนุษย์ อาจทำให้เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์
คนนั้นดับลงไปด้วย แต่ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะเลือนรางไปมากกว่า
นี้ เราจึงตัดสินใจเดินทางไปยังบ้านเกิดของหลวงปู่วัดปากน้ำ เพื่อไป
พบกับนางอุ้นที่ จ.สุพรรณบุรี เพื่อมาสืบค้นถึงบุคคลในประวัติศาสตร์
แม้ท่านจะจากโลกนี้ไปนานแล้วก็ตาม โดยมีนางอุ้นเป็นคนเล่า และ
เรื่องที่เล่าก็ไม่ใช่ความลับ แต่เป็นเรื่องที่คนรุ่นหลังไม่รู้ หรือรู้ไม่หมด

ในวันนี้... เรากำลังเปิดเผยให้ท่านรู้เรื่องราวทั้งหมด ประดุจ
อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นด้วยกัน

น้ำอุนเป็นหลานของหลวงปู่ที่ไปมาหาสู่กับปู่ผิงบ่อย ๆ จบ
จนวาระสุดท้ายของชีวิตปู่ผิง เรื่องที่น้ำอุนเล่าเป็นเรื่องราวที่ได้พูด
คุยกันตามประสาญาติสนิทกับปู่ผิง ซึ่งได้ถูกบันทึกไว้ในความทรงจำ
ที่ชัดเจนของน้ำอุน และจะมาถ่ายทอดให้เราได้รับรู้กัน

ปู่ผิง เป็นคนสุพรรณบุรีโดยกำเนิด มีอาชีพค้าไม้ค้าต้นไม้
ปู่ผิงจะชอบเอาไม้ค้าต้นไม้ไปขายแถวบางมด พอไปบางมดที่ไรก็
แวะไปหาหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ซึ่งตอนที่หลวงปู่เริ่มป่วย ญาติ ๆ ของ
ท่านต่างส่งลูก ๆ ของตัวเองไปคอยช่วยอุปัฏฐาก รวมแล้วทั้งหมด
6 คน **หนึ่งในนั้นก็คือ ปู่ผิง** ซึ่งเป็นอุปัฏฐากคนสำคัญ ผู้มีศักดิ์
เป็นญาติพี่น้องของหลวงปู่ที่ได้อุปัฏฐากรับใช้ใกล้ชิดหลวงปู่ก่อนที่
ท่านจะมรณภาพเป็นเวลาถึง 2 ปีเต็ม ปู่ผิงเล่าให้น้ำอุนฟังว่า ได้
ไปอุปัฏฐากหลวงปู่วัดปากน้ำ ตอนอายุ 40 กว่า ๆ ตอนนั้นหลวงปู่
อายุประมาณ 70 กว่าปี อุปัฏฐากจนกระทั่งท่านมรณภาพ ช่วงที่
หลวงปู่ป่วยท่านไม่เอาใคร หมอที่โรงพยาบาลถามท่านว่า ทำไม
ไม่เอาพระลูกวัดมาดูแล ท่านบอกไม่เอา เอาน้องชายดีกว่า คนอื่น
ไม่เอา นี่ท่านพูดเอง

ถึงแม้ท่านจะป่วย แต่ท่านตื่นตี 4 เป็นประจำ ปู่ผิงก็จะเอาน้ำ
มาให้ท่านล้างหน้าล้างตา หลวงปู่มีเก้าอี้หวายอยู่ตัวหนึ่ง ท่านนั่งอยู่

บนนั้น ปู่ผงก็นั่งอยู่ตรงนั้น คอยจนกว่าอาหารจะมา ประมาณ
ตี 5 กว่า ๆ อาหารมาแล้ว ก็เอามาจัดเตรียม ท่านก็จะฉัน เวลาฉัน
ท่านจะตะล่อมข้าวให้กลมอยู่กลางจาน แล้วตักทีละช้อน ๆ ท่านจะ
ทำให้ข้าวในจานกลมตลอด พอฉันเสร็จท่านก็นั่งรับแขก เมื่อหมดเวลา
รับแขก ท่านก็ไปทำงานของท่าน คือนั่งวิปัสสนา พอ 5 โมง ถึงจะออก
มาฉันเพล เสร็จแล้วก็รับแขกต่อเลย พอรับแขกเสร็จ ก็ไปทำงานของ
ท่านต่อ

ตอนหลังท่านป่วยมากทำอะไรไม่สะดวก เวลาจับอะไรมือก็
จะสั่น เวลาตักข้าวก็สั่นหกล้ม ปู่ผงต้องป้อนท่าน ความอดทนของ
ท่านเด็ดขาดเลย ยิ่งช่วงที่ไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช นอนอยู่
ที่นั่น 6 เดือน ท่านไม่เคยบ่นว่าทรมานเลยตรงนั้น เมื่อตรงนี้เลย ไม่
เคยบ่นเจ็บปวดอะไรเลย อดทนจริงๆ แกมขนาดป่วยท่านก็ยังรับแขก
แต่ทางโรงพยาบาลให้เข้าเยี่ยมเป็นเวลา ไปกันเยอะแยะเลย หลวงปู่
ท่านก็นั่งหลับตาบนเก้าอี้ พวกญาติโยมก็นั่งสมาธิล้อมท่านอยู่ เป็น
อย่างนี้ทุกวัน วันพฤหัสบดีจะมากกว่าเพื่อน

ช่วงที่ปู่ผงอุปฐากหลวงปู่อยู่ ช่วงท่านสบาย ๆ ท่านก็ออกมา
นั่งเก้าอี้คุยกับปู่ผงว่า “ไฉน..ที่พวกมึงมาพยาบาลกันนะ พวกมึงเบื่อ
กันไหม” ปู่ผงก็ตอบท่านไปว่า ไม่เบื่อ หลวงปู่ท่านก็พูดว่า “ที่พวก
มึงพยาบาลกันนะ มึงรู้ไหมว่า มันดีร้อยดีพันแล้วนะ ที่มึงปฏิบัติ
กุณเีย.. มึงปฏิบัติพระอื่น 10 องค์ ยังไม่เท่าปฏิบัติองค์หนึ่งหรอก”
ตอนนั้น..แม่ชีถนอมก็นั่งอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย แม่ชีถนอมเป็น

แม่ชีที่เข้าถึงพระธรรมกาย หลวงปู่จึงให้ไปดูว่า ผู้ปฏิบัติหลวงปู่ตายแล้วจะไปไหน แม่ชีถนอมนั่งเข้าที่ดูอยู่พักหนึ่งแล้วตอบว่า “คนปฏิบัติหลวงปู่ต้องขึ้นสวรรค์เจ้าค่ะ..อย่างน้อยก็ดาวดึงส์”

ที่กุฏิของหลวงปู่ท่านไม่มีสมบัติอะไรเลย ไม่มีอะไรเลยจริงๆ ถ้าเป็นพระอื่นต้องมีบ้าง ความจริงท่านจะซื้ออะไรก็ได้ เงินท่านถมเถี่ยอะแอะไป แต่ท่านไม่เอาเลย มีแต่ธูปบริวารและที่นอนที่ท่านใช้อยู่เท่านั้น อย่างอื่นไม่มีเลย เพราะท่านไม่สะสม มีคนไปทักท่านว่า “โอ้โฮ! หลวงปู่สร้างตึกอะไรให้พระอยู่ แล้วหลวงปู่มาอยู่อย่างนี้ ทำไมหลวงปู่ไม่สร้างที่อยู่ให้มันดีบ้างล่ะ” ท่านบอกว่า ไม่เอา “เราให้เขามีความสุขก็พอใจแล้ว เราจะอยู่ยังงี้ก็อยู่ได้ จะกินยังงี้ก็กินได้ ให้เขามีความสุขก็แล้วกัน เขามาอยู่กับเรา ต้องให้มีความสุขแก่เขา อย่าให้เดือดร้อน ให้ได้รับความร่มเย็น โรงเรียนมี ครูมี อยากเรียนก็เรียนเลย ใครอยากบิณฑบาตก็ไป ใครไม่ไป ก็มีข้าวให้”

จากนั้นน้ำอูงนั้นก็เล่าถึงชีวิตส่วนตัวของปู่ผั่งว่า “ตั้งแต่น้ำรู้จักปู่ผั่งมา น้ำก็เห็นชีวิตแก่ลำบากมาก ตั้งแต่ยังไม่มีครอบครัว หรือตอนมีครอบครัวแล้วก็ลำบาก บ้านที่ปู่ผั่งอยู่ น้ำไม่อยากให้ใครไปเลย เพราะสภาพมันแย่มาก เป็นกระต๊อบไม้เก่า ๆ เล็ก ๆ พื้นที่ดิน ที่นอน ครัว ทุกสิ่งทุกอย่างใช้พื้นที่เดียวกันหมด ใต้ถุนบ้านก็สกปรก ยุ้งชุมเป็นน้ำครำเหม็นๆ ปู่ผั่งมีชีวิตที่ลำบากยากจนถึงขนาดหลวงปู่ท่านต้องเอ่ยปากให้ปู่ผั่งทำบุญ

ตรงจุดนี้...ปู่ผิงเคยเล่าให้น้าฟังถึงตอนที่หลวงปู่พบกับปู่ผิงไว้ว่า “ไอ้ผิง..มึงเอาเงินมาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับกู” ซึ่งปู่ผิงก็ตอบท่านไปว่า “ทำไมจะต้องมาเอาเงินกับผมด้วยละ หลวงพี่ ก็รู้ว่าผมไม่มี ให้ไปเอากับนายห้างสวัสดิ์หรือคุณนายล้อมสิ เขาก็สร้างให้แล้ว” หลวงปู่ก็บอกปู่ผิงว่า “ไอ้ผิง..ที่มึงยากจนอยู่ทุกวันนี้ เพราะมึงไม่มีสายสมบัติติดตัวมาเลย มันถึงได้ยากจน ถ้ามึงเอาเงินมาทำบุญกับกู 25 บาทเนี่ย เท่ากับมึงจะมีสมบัติพันล้านติดตัวเชียวนะ ภพชาติต่อไปมึงจะไม่จนแบบนี้” จากนั้นปู่ผิงก็เลยไปหาเงินมา 25 บาท มาทำบุญสร้างโรงเรียนปริยัติกับหลวงปู่ และหลวงปู่ก็บอกต่อว่า **“ที่มึงทำบุญกับกูนะ ถูกระกรรมกายนับสองไชยของค์ไม่ถ้วนทีเดียว ต่อไปคำว่าจนไม่ต้องพูดกันละ ต่อไป อีกก็ภพก็ชาติก็มีสายสมบัติติดตัวไป จะไม่ยากไม่จนอีก”**

พอน้าฟังปู่ผิงเล่าเรื่องนี้จบ แล้วได้มารู้ถึงบุญกรรมของแกที่หลังว่า ที่ปู่ผิงจนมาก ก็เพราะอดีตชาติแกเคยเกิดเป็นมหาตเล็กที่ไม่ชอบทำทาน และคิดเสียดายทรัพย์ที่พระราชามาบริจาค และมักคิดในใจกลัวว่าสมบัติพระราชาก็หมด ด้วยกรรมนี้เอง ทำให้ปู่ผิงเกิดมาชาตินี้ ทั้งจน ทั้งลำบาก นี่ขนาดแกแค่คิดเสียดายแทนนะ แล้วคนที่ห้ามทำบุญกับหลวงปู่ หรือขวางการทำบุญกับท่าน น้าไม่อยากจะนึกเลยว่าชาติหน้าเขาจะลำบากยากจนขนาดไหน

น่าจะเรื่องนี้มันให้ข้อคิด..เพราะจริง ๆ หลวงปู่ท่านไม่ได้อยากได้เงินของปู่ผิงเลยสักนิด เพราะมีคนแห่ไปทำบุญกับท่านเหลือเพื่อ

และท่านจะช่วยปู่ผอง โดยให้เงินปู่ผองไว้ใช้โดยไม่ต้องลำบากก็ยังได้ แต่หากใช้วิธีนี้ ชาติน้ำปู่ผองก็ยังลำบากจนอยู่ดี แต่ท่านคิดช่วยปู่ผองโดยบอกให้ปู่ผองทำบุญ ทั้ง ๆ ที่เงิน 25 บาท มันมากสำหรับปู่ผองจริง ๆ แต่ท่านก็ยังให้ปู่ผองทำ เพื่อไม่ให้ปู่ผองต้องเกิดมาจนอีกชาติหน้า

หลังจากที่ปู่ผองทำบุญกับหลวงปู่ไปแล้ว ท่านได้มอบพระของขวัญให้ปู่ผององค์หนึ่ง ท่านบอกว่า “ให้เก็บพระของขวัญไว้ให้ดี มีงูไหม ถ้าใครเอาไปบูชาเท่ากับมีสมบัติเป็นพันล้านทีเดียว ถ้าบูชาดี ๆ ก็เท่ากับมีสมบัติจักรพรรดิเลยทีเดียว” ซึ่งปู่ผองก็ได้ทำตามที่หลวงปู่แนะนำและนำพระของขวัญพกติดตัว จนได้พบกับอานูภาพในวันที่ยื่นรถเมล์จากสุพรรณมานครปฐม พอรถมาถึงสามแยกก็คิดว่าทั้งคัน คนในรถ 11 คน หัวร้างข้างแตก แขนหัก เลือดออก แต่ปู่ผองไม่เป็นอะไรเลย ซึ่งปู่ผองอัศจรรย์ใจมาก อีกหนครั้งที่หลานชายแกล้งขับแท็กซี่ไปชนมา รถพังหมด ใครเห็นก็นึกว่าไม่รอด พอถามว่า.. “มีงูรอดมาได้ยังไงวะ” หลานชายก็บอกว่า “เหมือนมีคนจับอุ้มออกไป” ซึ่งในรถมีรูปหลวงปู่วัดปากน้ำแปะอยู่หน้ารถ ทำให้รอดมาได้

ตั้งแต่ปู่ผองรู้จักวัดพระธรรมกาย แรกก็ได้ไปวัด แต่ก็ไปไม่ค่อยไหว เพราะชรามากแล้ว ถ้าจะไปต้องให้คนพาไป แต่น้ำสังเกตเห็นว่า ปู่ผองปีติดีใจในทุกครั้ง ไม่ว่าวัดจะมีการทำบุญอะไร โดยเฉพาะบุญที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ น้ำยังชวนกันไปวัดพระธรรมกายเลย

น้ำบอกแก้วว่า หลวงพ่อธัมมชโยท่านจะสร้างวิหารเอาไว้ประดิษฐานรูปหล่อทองคำของหลวงปู่ ปู่..ไปเอาบุญกันไหม ปู่ผงแกตอบว่า กู..อยากไป แต่กูขี้เยี่ยวลำบาก ที่กูอยากไปเพราะหลวงพี่เคยบอกกูว่า “ใครทำอะไรให้หลวงพี่ไม่ว่าท่านตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ ได้บุญไม่ต้องพูดกันล่ะวะ” น้ำก็ถามปู่ผงว่า “ทำไมไม่ต้องพูดล่ะ” ปู่ผงบอกว่า “ก็ได้บุญมากนะสิ” น้ำก็ถามต่อว่า “ได้บุญขนาดไหน” ปู่ผงบอกว่า “บอกไม่ถูก ประมาณไม่ได้ หลวงพี่ท่านว่า..เป็นไชย ๆ กับ ๆ ที่เดียว” แล้วสุดท้าย น้ำก็ถามปู่ผงว่า “ตกลงจะไปแน่หรือเปล่า” ปู่ผงบอกว่า “แน่” แล้วปู่ผงก็ถามว่า “มึงจะมารับกูหรือเปล่า” น้ำก็บอกว่า “มา...”

ปู่ผงมักจะพูดเสมอว่า หลวงปู่ท่านเป็นคนจริง ทำอะไรแล้วทำจริง อย่างที่หลวงปู่เคยพูดให้ปู่ผงฟังว่า **ถ้าไม่ชนะมาร จะไม่ไปไหน ยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ถ้าสู้ไม่ได้ท่านไม่ยอม ถึงตายแล้วเกิดใหม่ ท่านก็ต้องปราบมารให้สิ้นเชื้อ** ตอนที่หลวงปู่สู้กับมาร มารมันถามหลวงปู่ว่า **จะปราบหรือจะโปรด** หลวงปู่บอกว่า **ปราบ** มารมันบอกหลวงปู่ว่า **มีแต่เขาจะโปรด** หลวงปู่เก่งขนาดไหนจะปราบ หลวงปู่บอกปราบอย่างเดียวไม่โปรด

ด้วยความที่เราเป็นลูกหลานแท้ ๆ ของหลวงปู่ สิ่งหนึ่งที่เราห่วงกันมาก ก็คือ กลัววิชชาธรรมกายที่หลวงปู่อุตส่าห์ค้นพบจะไม่มีผู้สืบทอด เรื่องนี้.. น้ำเคยได้ยินปู่ผงคุยกับปู่ใส (หลานหลวงปู่) คุยเรื่องนี้

กันเป็นปี ถ้ามกันไปถามกันมาอยู่หลายครั้ง ปู่ไสพูดกับปู่ผว่า ถ้า หลวงพี่เป็นอะไรไป ก็ห่วงแต่วัดปากน้ำว่าพระเถรเถรซึ่งจะพากันอด ปู่ผก็ตอบว่า หลวงพี่นะ..ไม่ห่วงหรอกวัดปากน้ำ ท่านห่วงวิชา ธรรมกายของท่าน แต่ในช่วงหลังปู่ผก็มาบอกปู่ไสว่า ตอนนี้หลวงพี่ ท่านไม่ห่วงแล้วนะ ปู่ไสถามว่าทำไม ปู่ผ ก็ตอบอีกว่า หลวงพี่ท่าน บอกว่าผู้สืบทอดวิชานะ..เกิดแล้ว ปู่ไสก็ถามว่า ใญ่ญาติเราหรือ คนในวงศ์วานของเราี่เปล่า ปู่ผก็ตอบว่า เปล่า..เป็นคนสิงห์บุรี !

เรื่องผู้สืบทอดนี้ เป็นเรื่องที่อยู่ในใจนำมาตลอด จนกระทั่งน้ำ ได้มีโอกาสมาทราบประวัติหลวงพ่อรั่มมชโยจากหนังสือโลกทิพย์เมื่อ 20 กว่าปีก่อนนี้ ว่าท่านเป็นคนสิงห์บุรี แล้วได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ของหลวงปู่จากคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง พอน้ำและญาติ ๆ อ่านเสร็จ ตอนหลังก็จำรงชวนญาติ ๆ หลวงปู่ มาวัดพระธรรมกาย มากราบหลวงพ่อรั่มมชโยกัน 10 กว่าคน พอ เจอท่านเท่านั้นแหละ ป่าละออ หลานสาวแท้ ๆ ของหลวงปู่ท่านก็ ปล่อยโฮ ร้องให้ใหญ่เลย บอกพวกเรามาถูกทางแล้ว เพราะหลวงปู่ เคยบอกไว้ว่า คนได้ธรรมกายจะสว่างแบบนี้ และนับจากนั้น น้ำก็ ไปวัดไปสร้างบารมีเรื่อยมา และได้ย้อนกลับไปหาปู่ผใหม่ให้แก ช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้สืบทอดให้น้ำฟังอีก แกบอกว่าเคยถาม หลวงปู่เรื่องนี้หลายครั้ง และแกก็ยังย้ำอีกในครั้งล่าสุดว่า หลวงพี่ เคยบอกอีกในช่วงที่อาพาธมาก ๆ ใกล้เคียงมรณภาพว่า “คนดีเขา

มาแล้ว จะมาแทน มาจากทางสิงห์บุรี คนนั้นเขาดี เขามีวิชา
ธรรมกายเด่นมาก บุญบารมีของเขามาก เขาจะเผยแผ่วิชา
ธรรมกายไปทั่วโลก...”

ต่อมาในบั้นปลายชีวิต ปู่ผมมองไม่เห็น มีอาการเหมือนเป็น
ตาต้อ จึงได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อรัญมชโยให้หมอไปรักษาตา
ให้ แต่หมอบอกว่าประสาทตาตายหลายปีแล้ว ไม่สามารถรักษาให้
หายได้ ต่อมาปู่ผมเสียชีวิตด้วยโรคอัมพฤกษ์ ขณะที่ยายุได้ 90 ปี

ยังมีอีกมากที่เกี่ยวกับหลวงปู่และคุณพิเศษของท่าน จะให้
เล่าต่อเดี๋ยวจะไม่จบ แต่สิ่งหนึ่งที่น้ำอวยากจะบอกคือ การที่น้ำได้มา
เป็นลูกหลานหลวงปู่แท้ ๆ เป็นสิ่งที่ทำให้น้ำภูมิใจที่สุด เพราะหลวงปู่
ท่านจะร้อยสัตว์ขนสัตว์ไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม น้ำจึงได้
อธิษฐานตอigy้าทุกครั้งขอให้ได้เกิดเป็นสายเลือดเป็นเชื้อสายของ
ท่านอีกทุกภพทุกชาติ และขอให้ได้มาเล่าเรื่องราวของท่าน เรื่องอะไร
ที่เกี่ยวกับท่าน ถ้าน้ำไม่รู้ก็ขอให้รู้ ที่รู้แล้วก็ขอให้จำได้แม่นยำ เพื่อ
เอาไว้ถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังฟัง เพื่อช่วยท่านอภังไไว้ซึ่งวิชาธรรมกาย
งานใดที่ใครทำไม่ได้ ไม่ว่าจะป็นงานเล็กงานใหญ่ เมื่อมาถึงมือน้ำ
จะขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันทำให้สำเร็จทุกอย่าง และสุดท้ายนี้..ก็ใกล้
วันหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำเข้ามาทุกวันๆ แล้ว อย่าลืมชวนกันไปเอา
บุญกับท่านเยอะ ๆ นะ...